

De G.E.P.-files: Elena

DE
G.E.P.-FILES
ELENA

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

De G.E.P. files: Elena
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2017 Dutch Venture Publishing
Auteur: Sarah Dalton
Oorspronkelijke titel: *The Fractured: Elena*
Vertaling uit het Engels: Olga Hoekstra

Omslagontwerp: Jen Minkman

Eerste druk april 2018
ISBN 978-94- 63678-91-9
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ware schoonheid zit van binnen

Bam. Bam. Bam.

‘Elena, je moet nú wakker worden!’

Keiharde gitaarmuziek scheurde uit de wekker. Elena’s hand maaide naar de wekkerradio naast haar bed, maar voordat ze het verdomde ding kon uitslaan, sprong het van het nachtkastje. Het begon rondjes door de kamer te rijden terwijl het zong: ‘na na na na na naaa! Je kunt me toch niet krijgen’. Elena maakte een geluid dat het midden hield tussen een kreun en een grom, rukte het oogmasker van haar gezicht af en sprong vervolgens woest uit bed. Haar voeten maakten een stevige plof op het hoogpolige kleed. Ze stampte de kamer rond tot ze de wekkerradio eindelijk had gevonden en zette hem uit.

‘Stom ding.’ Ze zette hem met een klap terug op haar nachtkastje en rekte zich uit in een poging om wakker te worden. Alweer een slechte nacht die had bestaan uit onrustig ronddraaien. Ze was nooit een vaste slaper geweest, maar de afgelopen week was het echt vreselijk.

Bam. Bam. Bam.

‘Ben je al uit bed? Ik hoor de douche niet lopen.’

Elena kreunde. ‘Ja, moeder, ik ben al uit bed. Ga nu de douche in.’

‘Je wilt niet te laat op school komen,’ klonk de stem van achter de deur.

‘Ik weet het.’ Ze wist het zeker. Te laat op school komen was een heel slecht idee. Het was sowieso een heel slecht idee om de aandacht op zichzelf te vestigen. Als ze ermee weg zou kunnen komen, zou ze in bed blijven liggen, zelfs nooit meer onder het dekbed vandaan komen. Maar ook door helemaal niet naar school te gaan, zou ze opvallen. En dat kon ze absoluut niet gebruiken, zeker niet na wat ze had gedaan.

Ze bleef abrupt staan, ergens halverwege tussen haar bed en de ingebouwde badkamer aan de andere kant van haar grote kamer, en dacht aan wat ze had gedaan. Het beeld van bloed en asfalt flitste voor haar ogen. Het nare gevoel dat ze iets vreselijks op haar geweten had, kwam in volle hevigheid terug. Haar maag draaide zich opnieuw om. Elena wreef in haar ogen terwijl ze zich herinnerde hoe ze was weggerend, de vrouw voor dood achterlatend. Ze haalde haar vingers door haar haren, van de wortels tot aan de puntjes. Wat had het eigenlijk voor zin om er nog over te piekeren? Ze kon het verleden niet veranderen. Ze liep de badkamer in en knipte met haar vingers zodat het licht aan ging. De lamp begon fel te schijnen en Elena kneep haar ogen dicht.

‘Ahh! Dimmer. Dimmer,’ mopperde ze.

De ruimte deed wat ze opdroeg.

‘Douche: lauwwarm. Doucheegel: munt. Shampoo: voedend,’ zei Elena tegen het controlepaneel. Achter haar liep het water in een constante stroom. Een klein tegeltje klapte open en onthulde een flacon doucheegel. Elena draaide zich om, liep naar het stromende water en hield het puntje van haar vinger eronder. Ze trok haar hand snel terug. ‘Dit is gloeiend heet! Stom, rottig apparaat.’ Ze prutste wat met het controlepaneel tot de watertemperatuur veranderde in iets wat beter uit te houden was voordat ze haar badjas uitdeed en onder de straal stapte. Ze spoot wat doucheegel op

haar hand en rook eraan. Vol afschuw trok ze haar gezicht weg. ‘Geweldig! Zelfs dát kun je al niet goed doen. Dit is lavendel. Jezus, gaat er dan gewoon helemaal niets goed vandaag?’

Na een zo kort mogelijke douche en een snelle behandeling met de haardroger trok ze een strakke spijkerbroek en een topje aan, met daarover een dun vestje. Elena deed geen moeite haar spiegelbeeld te bekijken of make-up op te doen. Het maakte toch niets uit. Ze was simpelweg prachtig. Haar gezicht was perfect, maar dat boeide haar totaal niet. Haar hele wereld vol perfecte klonen en symmetrische gezichten boeiden haar niet. Sinds Mina uit Regio 14 was vertrokken, staarde Elena bijna geobsedeerd naar de gezichten van de Onzuiveren bij haar op school. Elke keer als ze naar ze keek, viel haar weer iets nieuws op: een moedervlek boven een oog, een litteken boven een lip, een neus die niet helemaal in proportie was met de dunne lippen eronder. Dan keek ze naar haar eigen spiegelbeeld, naar de roomblanke, zuivere huid, de ijsblauwe ogen en de naar beneden getrokken mondhoeken en zag ze alleen maar een saai, soms gemeen kijkend, gezicht.

Elena leefde in een wereld waar de rijken klonen als kinderen hadden. Die noemden ze: ‘kinderen van het Ministerie voor Genetische Perfectionering’. Zij was ook een G.E.P., gemaakt voor haar ouders. In Elena’s wereld leefden de rijke, bevoorrechte mensen met de juiste genen in de goede delen van de stad. Ze hadden spraakgestuurde badkamers en magnoliabomen in de tuin. De armen en minderwaardigen leefden in de getto's en de achterbuurten en werden ‘Onzuiveren’ genoemd. Ze droegen een uniform zodat je op straat maar een keer naar ze hoefde te kijken om te weten wat hun plek in de samenleving was. De meeste G.E.P.’s zagen Onzuiveren niet eens staan, maar sinds Elena

Mina had ontmoet, was voor haar alles veranderd. Ze knipperde met haar ogen en deed toen haar DigiPlan-lenzen in. Vervolgens stopte ze het kleine rechthoekje dat haar DigiPlan was, in haar broekzak. Vandaag weer geen berichten. Net zoals gisteren en net zoals iedere dag sinds Clarissa had besloten dat ze de pik op haar had.

Nadat ze haar boeken in haar tas had gepropt en een borstel door haar dikke, donkere haar had gehaald, wandelde Elena naar beneden en richting de ontbijttafel, alhoewel ze weinig zin in eten had. Haar ouders zaten er al. Haar vader zat met zijn neus in de krant. Je kon het nieuws ook ontvangen op je Digi-Plan en rechtstreeks vanaf je lenzen lezen, maar haar vader was zo oud dat hij de voorkeur gaf aan de prehistorische manier om het nieuws te lezen. Clare, Elena's Onzuivere kindermisje, zette net een glas sinaasappelsap en toast op de ontbijttafel.

'Clare, waar is de smoothie waarom ik gevraagd heb?' vroeg Elena's moeder, een vrouw van achterin de dertig met kastanjebruin haar en hazelnootkleurige ogen. Een prachtige vrouw en een van de eerste klonen in Groot-Britannië.

'De smoothie, mevrouw? Ik weet niet...' Clare kreeg die blik in haar ogen die Elena de laatste tijd steeds bij haar vaker zag. Clare was een magere vrouw met een bleke huid. Ze droeg een zwarte tuniek en de hoofddoek die alle Onzuivere vrouwen droegen. Op haar rechterborst prijkte het symbool van de Onzuiveren: een kruis in een cirkel. Elena vermoedde dat Clare, net zoals zoveel Onzuivere vrouwen, last had van de bijeffecten van de Operatie en dat baarde haar zorgen. Als de vrouwen werden gesteriliseerd, raakten velen van hen verward; ze verloren hun verstand.

'Ik heb nadrukkelijk gezegd dat Elena vanochtend haar Goij-bessensmoothie moest hebben. Ze kan wel een sapkuurtje gebruiken.' Elena's moeder zuchtte.

‘Het is wel goed, moeder, ik neem vanochtend wel sinaasappelsap,’ mengde Elena zich in het gesprek. Ze gaf Clare een geruststellende glimlach.

‘Maar daar gaat het niet om, of wel soms? Misschien luistert ze naar jou, Benedict.’ Elena’s moeder wierp een blik op Elena’s vader, die nog altijd met zijn neus in de krant zat.

‘Ja, schat,’ antwoordde hij.

Elena nam een slokje van haar sap en probeerde niet te letten op het zenuwtrekje van haar moeder, waardoor haar oogleden iets gingen trillen. Ineens was ze blij dat ze in niets leek op deze vrouw. In de door G.E.P.’s gedomineerde samenleving was de regel dat ouders in ieder geval een klein percentage van hun DNA moesten doorgeven aan hun gekloonde kinderen, maar Elena had haar vader eens tegen zijn machtige vrienden horen zeggen dat hij extra geld had neergeteld om ervoor te zorgen dat Elena juist *niets* van hun DNA had gekregen. Hij wilde geen slim of getalenteerd kind. Hij wilde gewoon een dochter die knap genoeg was om een goede echtgenoot aan de haak te slaan. Een zoon had hij nooit gewild omdat hij bang was voor concurrentie, voor iemand die zijn positie binnen de samenleving zou innemen. Een schóónzoon daarentegen zou hij kunnen inzetten voor zijn eigen doelen. De eerbiedwaardige Benedict Darcey hield ervan om alles onder controle te hebben.

Clare sloop de kamer uit. Ze voelde waarschijnlijk aan dat mevrouw Darcey op het punt stond te ontploffen. Elena goot een paar grote slokken sinaasappelsap naar binnen, voordat ze opstond om naar school te gaan.

‘Brengt u me vandaag, moeder?’ vroeg ze.

Mevrouw Darcey trok een wenkbrauw op. ‘Ja, natuurlijk.’ Ze stond op van de ontbijttafel. ‘Dag, Benedict.’

‘Dag, pap,’ zei Elena.